

корупції в органах влади, виправлення окремих недоліків регулювання, що містяться в Законі України «Про запобігання корупції», зокрема в частині вимог фінансового контролю, та інших законодавчих актах.

Ми вважаємо, що запропоновані зміни та доповнення до чинного законодавства, які запропоновані проектом Закону України «Про внесення мін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення ефективності інституційного механізму запобігання корупції» дозволять суттєво посилити інституційні механізми запобігання корупції, зокрема: змінити форму урядування Національного агентства з питань запобігання корупції з колегіальної на одноосібну. Голову Національного агентства призначатиме на посаду Кабінет Міністрів України відповідно до подання конкурсної комісії за результатами відкритого конкурсного відбору. Крім цього, запропоновані доповнення до Закону України «Про запобігання корупції» дозволять забезпечити гарантії незалежності Голови Національного агентства, зокрема, шляхом визначення вичерпного переліку підстав для дострокового припинення його повноважень, які не передбачають можливості політично мотивованого звільнення, а також дозволять Голові Національного агентства створювати територіальні органи.

Чекотун О. О.,
слухач 101 СМПД ННІ №1 НАВС,
Лупало О.А.,

к.ю.н., доцент, професор кафедри публічного управління та адміністрування НАВС

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ ЯК СИСТЕМНЕ СУСПІЛЬНЕ ЯВИЩЕ: ПОНЯТТЯ ТА ПРИНЦИПИ

Як об'єктивна реальність управління – це суспільне явище, яке притаманне всім країнам на будь-яких етапах розвитку людської цивілізації. Управління як суспільне явище характеризується багатоаспектністю, що зумовлює наявність спеціальних наукових і навчальних визначень цього поняття. Водночас, варто зазначити, що вони не є суперечливими. Різноманітність цих понять залежить від кута зору, під яким розглядає управління той чи інший автор, а також

від пріоритетності обраного аспекту. Тому узагальнення існуючих загальних визначень поняття управління доцільно здійснити в межах виокремлених підходів:

1. Загальнонаукового: організація діяльності відповідно до вимог об'єктивних законів; наука і практика керівництва організаціями; наука і мистецтво, в якому поєднується об'єктивне й індивідуальне; організація і реалізація цілеспрямованих впливів; організація та координація діяльності з використання ресурсів з метою досягнення бажаного результату; механізм, що реалізує систему інтересів усіх учасників виробництва: суспільних, колективних, індивідуальних.

2. Функціонального: цілеспрямована координація суспільного відтворення; планування, організація, мотивація праці і контроль; планування, організація, управління персоналом, мотивація та контроль; цілеспрямований вплив на колективи людей з метою організації та координації їх діяльності.

3. Процесуального: процес діяльності, прийняття і реалізація управлінських рішень; процес або форма діяльності, що передбачає керівництво певною групою людей при орієнтації її на досягнення мети організації; особистий вплив керівника на поведінку інших для досягнення тієї чи іншої мети (тобто пошук відповідних управлінських рішень, їх реалізація і контроль ефективності);

4. Суб'єктно-об'єктного: упорядкування, регулювання будь-якої системи в умовах мінливості внутрішнього середовища; цілеспрямована взаємодія між суб'єктом і об'єктом в системі управління, що виступає елементом організації процесу досягнення мети, вирішення завдань; усвідомлена діяльність людей, спрямована на створення оптимальних умов функціонування об'єкта; діяльність органів і кадрів управління щодо впливу на керований об'єкт за допомогою обраних методів для досягнення поставленої мети [2].

З кінця ХХ ст. у вітчизняній науковій літературі з проблем державного управління та політології набувають поширення такі поняття як публічне управління й публічне адміністрування. Під публічністю варто розуміти таку властивість управління як відкритість для громадськості, зв'язок з певною територіальною спільнотою людей, орієнтація на суспільні інтереси [2].

У літературі можна знайти багато різних визначень публічного адміністрування та публічного управління. У глосарії Програми розвитку ООН знаходимо твердження про те, що термін «публічне адміністрування» має два тісно пов'язаних значення: 1) цілісний державний апарат (політика, правила, процедури, системи,

організаційні структури, персонал тощо), який фінансується за рахунок державного бюджету і відповідає за управління і координацію роботи виконавчої гілки влади та її взаємодію з іншими зацікавленими сторонами в державі, суспільстві та зовнішньому середовищі; 2) управління та реалізація різних урядових заходів, що пов'язані з виконанням законів, постанов та рішень уряду та управління, що пов'язане з наданням публічних послуг [1].

У вузькому розумінні публічне адміністрування пов'язане із виконавчою гілкою влади і розглядається як:

- професійна діяльність державних службовців, яка включає всі види діяльності, спрямовані на реалізацію рішень уряду [1];
- вивчення, розробка та впровадження напрямів урядової політики;
- міждисциплінарна академічна сфера, що базується на теорії та концепціях економіки, політичних наук, соціології, адміністративного права, менеджменту [1].

У широкому сенсі під публічним адмініструванням розуміють всю систему адміністративних інститутів із ієрархією влади, за допомогою якої відповідальність за виконання державних рішень спускається зверху донизу.

Тобто публічне адміністрування пов'язане із трьома сферами влади – законодавчою, виконавчою і судовою. Так, Ф.Нігро та Л.Нігро визначають це поняття як: “скоординовані групові дії в державних справах, що: 1) пов'язані із трьома гілками влади – законодавчою, виконавчою і судовою – та їх взаємодією; 2) мають важливе значення у формуванні державної політики та є частиною політичного процесу; 3) значно відрізняються від адміністрування у приватному секторі; 4) пов'язані із численними приватними групами та індивідами, які працюють у різних компаніях та громадах” [1]. Широке розуміння поняття «публічне адміністрування» в сучасній вітчизняній науковій літературі відповідає поняттю “державне управління” [1].

Предметом публічного адміністрування виступає процес досягнення національних цілей та інтересів шляхом організації діяльності суб'єктів публічної сфери, у тому числі законодавчих, виконавчих і судових органів та органів місцевого самоврядування.

Принципи публічного адміністрування тісно пов'язані із його суттю. Класичними є принципи, виділені Г.Б. Петерсом:

- принцип територіальності; підставою для виокремлення органів та встановлення їх компетенцій є територіально- адміністративний поділ держави, а головною проблемою – децентралізація управління;
- принцип мериторичності (той, що стосується суті, змісту): полягає у визначенні типових процедур і вмінь, які складають сутність публічного адміністрування;
- принцип об'єктності: полягає у концентруванні органів публічного адміністрування навколо визначених об'єктів діяльності, а всередині організації – концентрації за таким принципом працівників. Основним завданням є забезпечення потреб визначених суспільних груп;
- принцип функціональності: полягає у поділі завдань між суб'єктами публічного адміністрування з метою реалізації чіткої визначених цілей [2].

Література:

1. Сакун Л.М. Опорний конспект лекцій. Кременчуцький Національний Університет імені Михайла Остроградського. "ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ". Кременчук, 2012.
2. Тимцуник В.І. Публічне адміністрування. Навчальний посібник. КИЇВ, 2013.
3. Абраменко П.О. Публічне адміністрування: методичні вказівки до практичних, семінарських занять і самостійної роботи студентів / П.О. Абраменко / Харк. нац. аграр. ун-т. – Х.: ХНАУ, 2014. – 39 с.

Щур Д.О.,

курсант 2 курсу факультету №1 підготовки фахівців для
підрозділів Національної поліції Донецького юридичного інституту
МВС України

ЗАВДАННЯ ТА ПРИНЦИПИ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЯК ЦЕНТРАЛЬНОГО ОРГАНУ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

У процесі історичного розвитку державна влада стала публічним гарантом забезпечення цілісності суспільства, що закономірно вважають її стійкою властивістю. У будь-якій країні вона ґрунтується